

Der er andet Spørgsmaal, jeg derefter vil nævne, og det er Spørgsmaalet om Om-sorgen for vore gamle. Jeg talte om Løfter, der blev givet ude ved Valgmøderne forud for Valget den 11. April, og i denne For-bindelse understreger jeg, at mange af Venstres Kandidater og ogsaa af Venstres Repræsentanter i dette Ting udtalte, at Aldersrenteloven er mangelfuld, de erkendte, at den ikke var fyldestgørende, navnlig hævdede Venstrekandidaten i min Opstillingskreds, at de enligstillede i Virkeligheden var stærkt forurettet. Nu har vi jo i Rigsdagen haft Lejlighed til, om end ikke direkte, at tage Stilling til Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skal begynde vort Arbejde med Guds-tjeneste, og denne hævdvundne Skik er blevet fortsat, hvad jeg for mit Vedkom-mende ikke har noget imod; men naar det nu har formet sig saaledes, at det specielt er blevet de Konservatives og Venstres Repræsentanter i Præsidiet, som har udtalt sig derfor, kunde jeg ønske, at vi ogsaa var naaet saa vidt i Sandhed og Redelighed paa dette Punkt, at vi havde annammet saa meget af vor Børnelærdom, at vi huskede, og ogsaa ønskede at praktisere den, som findes i dette gyldne Ord: Ær din Fader og din Moder, til hvilket der i Forklaringen er føjet, at det er det første Bud med For-jættelse: at det kan gaa dig godt, og du længe kan leve i Landet.

Jeg beklager, at ogsaa Spørgsmaalet om vore gamles Forsørgelse skal være Genstand for en oprivende politisk Kamp i dette, som vi ofte har Lyst til kalde det, højt kultive-rede Samfund. Vi har jo alle haft en Fader og Moder, og jeg tror, at for dem, der har været saa lykkelige selv at have haft et godt Hjem, er der intet, de glæder sig mere over i Livet, naar de efterhaanden kommer til at tænke mere over Barndomstiden og den Lykke, som dog for de fleste er forbundet dermed, end dette, at de har haft Lejlighed til at tilbagebetale noget af deres Gæld til de gamle og at faa praktise-ret dette, i Gerningen at ære sin gamle Fader og Moder. De fleste af os her er vel saaledes stillet, at vore gamle Forældre nu hviler under Mulde, men jeg mener, at vi kan dog ikke helt glemme det Ord, jeg før nævnte. Iblandt os gaar der gamle, som i mange Tilfælde skabte for deres et lykkeligt Hjem, dem skylder vi at sætte paa Hæderspladsen i Stuen, naar Livets sidste Aar er inde for dem.

Jeg vil ud fra disse Betragtninger ud-tale min Glæde over, at det er bebudet, at Regeringen vil fremkomme med Forslag til en Revision af Aldersrenteloven. Det er

endnu mit Haab, at vi her i dette Ting kan enes om dette Spørgsmaal, jeg vil dog se, om vi virkelig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt vore gamle skal have menneske-lige Levevilkaar i deres sidste Dage, ved-blivende skal dele os i en bitter partimæssig Strid, og jeg beklager overhovedet, som jeg sagde før, at det skal være et politisk Stridsspørgsmaal i Danmark.

Jeg vil gerne overfor den højtærede Undervisningsminister nævne et bestemt Spørgsmaal, nemlig Administrationen af vore Aandssvageanstalter. Det er mit Ind-tryk, at vi bør have en anden Styrelse for disse Anstalter. De kalder sig selvejende, selvvirkende, de har hver for sig, de største af dem: Brejning, Vodskov, Ebberødgaard og Ribe, tre Medlemmer i Styrelsen, og jeg synes ikke, man finder — det gælder i hvert Fald flere af Anstalterne — den fornødne Repræsentation for Bevillingsmyndig-heden, skønt det jo dog er Statskassen, der maa betale Broderparten af Udgifterne. Der har været nedsat en Sparekommission for disse Anstalter, men det gaar jo tidt saaledes med disse Sparekommissioner, at noget af det, de skriver i deres Betæn-ninger, ikke er det Papir værd, det er trykt paa. Hvad der nu kan komme ud af de foreslaaede Spareforanstaltninger med Hensyn til Aandssvageanstalterne, ved jeg ikke, men saa meget ved jeg, at der er foregaaet skandaløse Ting, særlig med Hensyn til den Maade, hvorpaa man har bygget. Jeg gad vide, hvad Fornøjelse de aandssvage har af Granitportaler, luksuriøst udstyrede Trappegange o. s. v. Grunden til Aandssvageanstaltnernes svigtende Øko-nomi og de store Underskud ligger vist i første Række i den alt for kostbare Bygge-metode, det Flottenhejmeri rent ud sagt, der er udvist ikke mindst paa Ebberød-gaard, men ogsaa paa Brejning — de to Steder, hvor jeg er bedst kendt.

De Mennesker, der har Ledelsen af disse Anstalter, og deres Medhjælpere, skylder vi megen Tak og megen Anerken-delse. De, der har haft Lejlighed til at stu-dere Forholdene paa disse Hjem, vil have set, at der skal Taalmodighed og et opof-rende Sind til for at udøve den Gerning blandt disse stakkels Mennesker. Naar jeg ser paa, hvor samvittighedsfuldt denne Gerning gøres — jeg kan f. Eks. nævne Professor Keller og hans Medarbejdere —, er det op-rørende, at hele dette Sparevæsen skal munde ud i rent latterlige Ting. Jeg har saaledes erfaret, at man for at spare nægter at give de aandssvage unge Piger, som er i Stand til at udføre Arbejde i Vaskerier,